

Izhaja vsak torek, četrtek in soboto. Velja za celo leto 1921 za tri mesece 7 c. c. post. Dr. Henrik Tuma Gorica Viale 24 Maggio 8

DELO

Vsporedno z nehanjem izkoriščanja ene osebe po drugi, bo prenehalo tudi izkoriščanje enega naroda po drugem narodu. — S padcem razrednih nasprotij v osrčju narodov, pade tudi medsebojno sovraštvo med narodi. (MARX — ENGELS: Komun. manifest.)

V TRSTU, četrtek 3. februarja 1921. GLASILO KOMUNISTIČNE ZVEZE JULIJSKE BENEČIJE Leto II. - Štev. 12.

Komunizem - vera in moč proletarijata Julijske Benečije

NAŠA BESEDA

V trenutku, ko so okupirali komunisti »Il Lavoratore« in kasneje v listu, ki so ga izdali socialistični unitarci, je ušla teme poslednjim beseda, ki ne bi bila smela biti nikdar izrečena, ker je bila hud udarec v obraz in srec nam, ki smo bili še včeraj člani socialistične in, ki smo danes člani Komunistične stranke v Italiji. V Livornu so oddale socialistične sekcije v Julijski Benečiji večino glasov za resolucijo komunistične frakcije in za komunistični program. Logična posledica tega glasovanja je morala biti, da preide vodstvo v Julijski Benečiji in da prideta glasili »Il Lavoratore« in »Delo« v roke komunistov. Socialistični unitarci pa niso bili tega mnenja. Trdili so, da je večina glasov, ki so bili oddani v Livornu za komuniste slovenskih, da so to glasovi delavcev, ki so bili združeni v Julijski Benečiji v takozvanih slovenskih sekcijah, katere da ne morejo in, da ne smejo imeti nobene besede pri odločevanju kako naj bo pisan in komu naj bo izročena »Il Lavoratore«, ki, da je glasilo italijanskih delavcev. Ker so torej komunistični glasovi po večini slovenski, imajo komunisti pravico do »Delo«, nikakor pa ne do »Lavoratore«.

nismo hoteli, da bi se radi nas kvarilo tako dobro obetajočo mednarodno gibanje proletarijata, ki smo delovali v stranki pomirjevalno vlogo, ki smo imeli samo eno željo: delati, da postanemo kedaj koristni sebi in proletarijatu celega sveta. Ne prijatelji, tega, se nam zdi, nismo zaslužili in zato nismo tega nikdar pričakovali. Ne pri nas, pri vas prijatelji, so nacionalisti. Izrečite jih iz svojih vrst, da ne postanete soodgovorni za ta čin, ki žali ves proletarijat, za to dejanje, ki bo zapisano v zgodovini med najgrišmi. Prišlo je do operacije, do težke operacije v stranki. Operacija boli vedno, naj si bo, da prizna bolnik njeno potrebo ali ne. Danes se je izkazalo, da smo imeli prav ko smo trdili, da ne moreta živeti dve duši v enem telesu. Operacija se je izvršila. Nimamo nobene pravice, da bi dajali nasvete socialistom. Sami naj delajo kakor mislijo, da je njim najbolj prav. Mi bomo delali tudi po svoje. Bili smo

in ostanemo komunisti in internacionalci. Kakor dosedaj bomo učili še nadalje naš proletarijat, da mora ostati zvest mednarodni ideji, zvest mednarodni organizaciji proletarijata. In kdorkoli in v kateremkoli imenu bo skušal razdvajati proletarijat v Julijski Benečiji po narodnosti in bo skušal sejati nacionalistično ljuko v zdrave vrste proletarskega gibanja, naj bo proklet! Preobleli smo krizo in spoznali prijatelje. Lahko pride nad nas reakcija, lahko se zgodi hujska. Ostali bomo zvesti sebi in naši sveti proletarski in mednarodni ideji. Tej ideji, ki gre naprej kakor morski val, ki podira gore in privilegije, predsojke in stare svetišnje, ki gre naprej preko vsega, ker mora preko vsega, da pride do svojega cilja. Vi, ki ste z nami in vam mala kriza ni iztrebila iz duš vere in prepričanja, pojdete z nami kakor bomo šli mi z vami. Pojdete, po mednarodni poti, ker je to edina vaša, edina naša pot, ki vodi v komunizem.

Kako smo zašedli »Lavoratore«

Na kongresu stare Italijanske socialistične stranke v Livornu je glasovanje socialističnih sekcij Julijske Benečije izpadlo v prid komunistični frakciji. Komunisti so dobili v Julijski Benečiji skoraj 1200 glasov večine. Ker ne dopustijo določbe statuta novoustanovljene Komunistične stranke Italije komunističnim skupinam naše pokrajine, da bi se udeležile morebitnega kongresa Deželne socialistične zveze Julijske Benečije, je osrednji odbor Komunistične stranke na svoji prvi seji povelil vodilnemu odboru Komunistične zveze Julijske Benečije nalogo, da vzame list »Lavoratore« takoj v svoje roke, in je imenoval začasnim ravnateljem tega lista sodr. Josipa Tuntarja.

šeni prapor Tretje internacionale. Ta velepomembni dan je pokazal pravo delavsko solidarnost z mogočno Rusko sovjetsko republiko. Socialni unitarci vrženi iz Delavske zbornice. Ta dan zvečer bi se moralo v Delavski zbornici vršiti zborovanje socialnih unitarcev, da se pogovorijo, kako bodo s pomočjo kr. redarjev najlažje pognali komuniste iz prostorov »Lavoratoreja«. Naredili so račun brez krmarja. Ko so stopili v dvorano Delavske zbornice, so jih tržaški komunisti in komunistine sprejeli s klici »dol z reformistil« in »dol s kr. unitarskimi redarji!« Maloštevilni unitarci, ki so se zbili upravičenega ogorčenja komunistične množice, so zapustili v največji naglici Delavsko zbornico in so si poiskali zborovalni prostor v neki zasebni gostilni.

Delitev premoženja tega delavskega lista naj bi se izvršila kasneje po ključu, katerega bi sporazumno določila osrednja odbora Komunistične in Socialistične stranke za vse ustanove stare stranke. Osrednji odbor Komunistične zveze Julijske Benečije je sklenil na svoji seji z dne 26. januarja ob prisotnosti vseh članov enoglasno, da izvrši povelje osrednjega strankinega odbora in je določil sodruge Silvija Gasivoda, Josipa Srebrničta in Josipa Tuntarja, da prevzamejo list »Lavoratore«.

Poslanec Cosattini hoče posredovati. Dne 27. januarja je obiskal »Lavoratore« Cosattini, reformističnouunitarski poslanec za volilni okraj Udine-Belluno, ki so ga poklicali na pomoč v Trst socialnodemokratski voditelj. Cosattini je hotel prepričati sodruga Josipa Tuntarja o potrebi, da se predloži za devoto lista »Lavoratoreja« kakim komunisti. Sodrug Tuntar mu je odgovoril, da je pripravljen razpravljati o vprašanju delitve premoženja »Lavoratoreja« na podlagi ključa, katerega bi določila osrednja odbora Komunistične in Socialistične stranke, a je obenem pripomnil, da je zasedba »Lavoratoreja« v imenu in po naročilu osrednjega odbora Komunistične stranke Italije (sekcije Tretje internacionale) že dovršeno dejstvo.

Dočim je glasovalo mnogo na novo ustanovljenih sekcij za unitarce. Za unitarce so glasovale tudi močne sekcije v Bovcu, Tolminu, Opatiji in 200 članov broječa sekcija v Sv. Mateju pri Reki. In resnica je, da imajo n. pr. komunisti večino v Istri kljub temu, da so glasovale vse takozvane istrske slovenske sekcije za unitarce.

Predno se je poslanec Cosattini poslovil, je izjavil, da se je njegova stranka posluževala le onih sredstev, katerega so ji bila na razpolago, nakar mu je sodrug Tuntar odgovoril, da so bila navedena sredstva le... tržaška policija. Delavci se vrnejo na delo. Na podlagi sklepa, ki ga je sklenil vodilni odbor Komunistične zveze Julijske Benečije, so se vrnili delavci 28. januarja na delo, vedno pripravljani na boj, ko jih pokliče Komunistična stranka Italije.

Unitarci so vedeli vse to prav tako dobro kakor smo vedeli mi. Zato vprašamo, ali je bilo vredno, da so, bodisi tudi v trenutnem mrzličnem razpoloženju, pri vprašanju politične posesti zvezovalne imetja, vrgli unitarci v ta naš doktrinarni spor nacionalističen element, ki ni igral do včeraj in ne bo igral kar se nas tiče niti v bodoče, nobene vloge? Ali je bilo vredno, da se je žrtvovalo iz želje po uspehu v tem doktrinarnem boju, trideset let proslavljajočo idejo o mednarodni enakopravnosti proletarijata in, da se je dalo buržuaziji in nacionalizmu obeh narodnosti orožje v roke, s katerim nas sicer leži ne boste spravile iz našega prepričanja in iz naše vere, ki ga boste pa vsekakor izkoristile zato, da delate razdor v vrstah proletarijata? Roko na srec prijatelji unitarci in priznajte: ni bilo treba; ne bi bilo smelo nikdar zgoditi. Premala je bila stvar za katero se je šlo in ni bilo vredno zaradi nje zatajiti najlepšo, največjo človekovo idejo.

Pogajanja. Socialisti (unitarci) so kmalu uvideli, da jim ne preostaja drugega nego da priznajo naše sodruge, ki so zasedli poslopje »Lavoratoreja«, kot prave zastopnike Komunistične stranke ter da se spustijo z njimi v pogajanja. — S svojim brezmišelnim zoperstavljanjem, z nizkotnim pisanjem in zadnjih socialističnih izdajah »Lavoratoreja« ter s klicanjem policije na pomoč so se socialisti (unitarci) popolnoma razkrinkali in se obsovali pri čem delavski množici Julijske Benečije. Da jim komunistična mladina pokaže vso njih onemoglost in obenem znižanje njihovega početa, je prošli petek zjutraj skupina 15ero mladih rdečih gardistov šla v tiskarno Spazal, kjer se je staval socialistični »Lavoratore« ter razrušila vse stranice lista, tako da list tisti dan ni mogel iziti. Zadnja moč in opora socialistično-unitarcev so bila torej pogajanja. Le-ta pa so zapečatila njih usodo. Morali so pristati ravno na one pogoje, katerih so se spocetka s tako silo branili. Pogojji so, da ostane list »Lavoratore«, kot politična posest, izključno komunistom, druga dedščina delavne zveze pa se razdeli po ključu, po številnem razmerju med večino (komunisti) in manjšino (socialisti) v Julijski Benečiji.

Dočim je glasovalo mnogo na novo ustanovljenih sekcij za unitarce. Za unitarce so glasovale tudi močne sekcije v Bovcu, Tolminu, Opatiji in 200 članov broječa sekcija v Sv. Mateju pri Reki. In resnica je, da imajo n. pr. komunisti večino v Istri kljub temu, da so glasovale vse takozvane istrske slovenske sekcije za unitarce. Unitarci so vedeli vse to prav tako dobro kakor smo vedeli mi. Zato vprašamo, ali je bilo vredno, da so, bodisi tudi v trenutnem mrzličnem razpoloženju, pri vprašanju politične posesti zvezovalne imetja, vrgli unitarci v ta naš doktrinarni spor nacionalističen element, ki ni igral do včeraj in ne bo igral kar se nas tiče niti v bodoče, nobene vloge? Ali je bilo vredno, da se je žrtvovalo iz želje po uspehu v tem doktrinarnem boju, trideset let proslavljajočo idejo o mednarodni enakopravnosti proletarijata in, da se je dalo buržuaziji in nacionalizmu obeh narodnosti orožje v roke, s katerim nas sicer leži ne boste spravile iz našega prepričanja in iz naše vere, ki ga boste pa vsekakor izkoristile zato, da delate razdor v vrstah proletarijata? Roko na srec prijatelji unitarci in priznajte: ni bilo treba; ne bi bilo smelo nikdar zgoditi. Premala je bila stvar za katero se je šlo in ni bilo vredno zaradi nje zatajiti najlepšo, največjo človekovo idejo.

S strani socialistov sta se udeleževala pogajanj Fovel in Lanza, dva prejšnja glav. urednika »Lavoratoreja«. Oba sta prihajala na pogajanja v zasednici poslopje »Lavoratoreja«, odkoder se sodr. Tuntar, zastopnik komunistov ni gnil. Drugi komunistični zastopnik je bil sodr. Gasivoda. Sporazum je bil dosežen predvečerjem, v ponedeljek ob 22. uri. S tem so bila poslavitna pogajanja zaključena. Včeraj zjutraj je izšla že prva številka »Lavoratoreja«, kot glasilo komunistične zveze Julijske Benečije. Vsebinska ta številka je sledeča:

To nizkotno postopanje unitarcev nas ni nikakor presenetilo. Saj je predsednik Tretje internacionale pisal v poslanici na komuniste Italije, da so unitarci, to je reformisti in socialni demokratje zadnje orodje internacionalne buržuazije in da so že po usodi določeni, da pomnožijo kontrarevolucionarne vrste.

Proletarji Trsta za komunizem. Drugi dan, dne 27. januarja ob 13. uri so ladjedelniki, prometni, stavbinski, kovinski delavci in tramvajski uslužbenci spontano zapustili delo, v znak komunistične solidarnosti, v obrambo komunističnih idealov ter v znak protesta proti socialnodemokratskim voditeljem, ki so poklicali na pomoč kvoturo in redarje proti Komunistični stranki, ki je v imenu Tretje internacionale in proletarske pravice vzela v svoje roke politično glasilo delavskega razreda Julijske Benečije.

Proletarji Julijske Benečije. Komunizem je zmagal. Komunistična stranka Italije je zahtevala od proletarijata Julijske Benečije dokaz zvestobe in sile, ki naj bi potrdil nerazrušljivo pripravnost delavnega ljudstva k mogočnemu

praporju Tretje internacionale, ki je žareče upanje vseh izkoriščanih in tlačanih.

Proletarijat Julijske Benečije je to skušnjo sijajno preстал in zmaga je njegova: »Il Lavoratore«, glasilo one stranke, od katere nas je odcepila zgodovinska nujnost, začne danes izhajati kot borbeno glasilo nove Komunistične stranke, katere je bila poklicana po zaslugi slavni mož Sovjetske Rusije tudi v Italiji k življenju, da osvobodi poljedelski in industrijski proletarijat od kapitalističnega suženjstva.

Naj se raznese ta vesela vest po revnih kočah teptanih in razžaljenih, naj jim služi v bodrilo za prihodnje odločilne boje, kakršne je nesmrtna Sovjetska Rusija že izvojevala na najbolj slavnen način.

Zivela Komunistična stranka Italije!
Zivela Tretja internacionala!
Zivela Svetovna sovjetska republika!

Uredništvo pripominja, da je bilo vsled pomanjkanja tiskarniškega in uredniškega osebja ter drugih pripomočkov prisiljeno, da izda šele drugo številko v normalnem obsegu. Socialistični unitarci so pričeli izdajati v tuji tiskarni nov list z malo premenjenim starim imenom: »Il Lavoratore socialista«.

Zasedba »Lavoratoreja« po naših sodrugih je prva odločna akcija komunistov v Julijski Benečiji, po ustanovitvi KSI. Ta akcija je popolnoma uspešna. Pri zasedbi prostorov »L.« je našla Komunistična stranka najjačjo oporo v zavedni proletarski mladini Trsta. Mladina je pokazala, da je vredna zaupanja, katerega goji vanjo revolucionarni proletarijat te dežele.

Italijska zbornica. Proti fašistovskemu nasilju.

RIM, 1. Vlada se nahaja v jako težkem položaju. Krušno vprašanje ji dela nemalo glav. Italija kupuje potrebno moko in žito v inozemstvu po jako visokih cenah, a daje prebivalstvu kruh pod kupno ceno. Ta manipulacija povzroča dnevno vedno večje stroške, tako da znašajo državni izdatki za kruh že sedaj neverjetno visoke svote, kar ji izpodkupljuje v inozemstvu še ono malo kredita, ki ga je imela po dokončani imperijalistični vojni. Iz tega položaja si hoče pomagati z zvišanjem krušnih cen, tako da bi se prodajalo kg. kruha po 3 L. Da bi te nove krušne cene najhujše prizadele bedno ljudstvo, je samobesbi razumljivo. Zato so proletarski zastopniki napovedali v zbornici nezporen boj, da preprečijo za vsako ceno ta vladni načrt. Boj se vrši v obliki nepopustljive obstrukcije. Komunistični in socialistični poslanci ovirajo delovanje zbornice z različnimi interpelacijami, resolucijami in dolgotrajnimi govori. Zvišanje krušnih cen bi utegnili imeti dalekosežne posledice, kakršnih si vlada morda niti ne predstavlja. Kako se bo skušala vlada rešiti iz te zagate, bodo pokazali bližnji dogodki.

Sejo otvori predsednik De Nicola. Poslanec Bentini pojasnjuje dogodke, ki so se odigrali v Bologni ob priliki fašistovskih nasilij, ko je bil ustreljen poslanec Giordano. Socialist Gallani, nadaljujoč svoje razmotrivanje o notranjopolitičnem položaju, izvaja sledeče: Zastopniki buržuazije želijo, da se povrne odkrita reakcija, katere naj bi uničila proletarske organizacije, ovirajoče politično gospodarsko delovanje kapitalističnega razreda buržuazije. Vlada brani v sedanjem trenutku ta meščanski razred, kateremu je vsajajoči proletarijat napovedal boj na življenje in smrt. Vse priznanje gre Sovjetski Rusiji, ki je edina uvedla take razmere, katere vodijo k enakosti in pravici za vse. Vlada je privolila buržuaziji formiranje bele fašistovske garde, ki hoče z nasiljem zaustavljati zmagovalni pohod proletarijata. Javne oblasti, kojih naloga je, da se zoperstavijo takemu nasilju, podpirajo javno fašiste.

Govornik povdarja, da je vlada sama odgovorna za vsa fašistovska hudodelstva, ker si je izmed številnih razpoložljivih sredstev izbrala najhujše sredstvo: meščansko vojno. Vzroke teh gibanj je iskati tudi v sleparskem zdržanju veleposestnikov, ki se nočejo drži tati pogodb, katere so podpisali s poljedelskimi delavci. V Bologni je prišlo do krvavega klanja ravno taktak, ko so kr. oblasti javno podpirale odpor proti proletarskemu gibanju. Vlada je kriva bolognskih pobojev, vlada jih je izzvala. Kr. oblasti so prejele od osrednje vlade nalogo, da izvedejo v provinci čisti Emilijski razorožitve. Gallani pravi, da ne bo ta razorožitve popolna, ker bodo policisti razorožili le delavce, a nikakor ne meščanskega razreda.

Govornik izveša obnašanje meščanskega časopisja, ki odkrito odobrava in navdušuje fašistovsko nasilje in pristranost javnih funkcionarjev. Zigosa nizkotno postopanje nekaterih kaplančkov, ki sejejo raz prično javno sovraštvo proti socializmu. Buržuazija se poslužuje fašistov, da obrži še nadalje gospodarsko nadvlado, toda socializem se ji bo postavil po robu, da se polasti državne oblasti in da vspostavi nov družbeni red. Ako se posreči buržuaziji le za trenutek pogasiti luč socialistične prosvetljenosti s tem, da potlači z nasiljem proletarsko gibanje, se

bo morala prav kmalu prepričati, da bo postal socializem po teh persekucijah silnejši in mogočnejši.

V imenu komunistov govori Caroti. Izjavlja, da je oblast soodgovorna s fašisti za vsa nasilja. Caroti zatrjuje, da plačujejo fašiste vojni bogataši, ki se nočejo odpovedati svojim bogastvom, katere so si prisleparili med vojno na račun izstradanega ljudstva, in nočejo izpolniti obljub, katere so dali delavcem, da jih poženejo v strelske jarke. Namen vojnih veržikov je prisiliti vlado, da razpusti komunistične in socialistične organizacije.

Govornik čita nekatere podatke glede napada na komunistični dnevnik »La Difesa« in dokazuje, da ni oblast prav »ukrenila, da se onemogoči ta napad na proletarsko ustanovo. Obsoja sistematično preganjanje najdelavnejših socialističnih poslancev, ki je vredno le mračnih časov srednjega veka. Fašizem ne bi mogel živeti, ako ga ne bi podpirale javne oblasti, katere mu zagotavljajo nekaznjivost za njihove zločine. Proletarijat Italije vstaja. Komunistična stranka ne prost prizanašanja in usmiljenja, pač pa dela nemurno za proletarsko revolucijo, ki bo zmaga idealov tlačnega industrijskega in poljedelskega ljudstva. (Burna odobravanja strani komunistov in socialistov.)

Bonomi, vojni minister in Alessio, industrijski minister, predložita nekoliko zakonskih načrtov. Seja se zaključí ob 20. uri.

Smrt revolucionarja Petra Krapotkina

BERLIN, 1. Princ Peter Alekaj Krapotkin je umrl pred štirimi dnevi v Moskvi na pljučnici. Apostol internacionalnega anarhizma, ki je preživel del svojega življenja v Švici, Franciji in Angliji, se je vrnil v Rusijo leta 1917, ob izbruhu proletarske revolucije.

Rojen je bil v Rusiji l. 1842. Kot sin plemenitanske družine, starši so ga poslali v carsko armado, kjer je služil kot oficir do leta 1867. Posvetil se je nato zgodovini in revolucionarni znanosti.

HORTHY SE POGAJA Z BELO KUNOM.

DUNAJ, 1. (L. W.) Iz zanesljivega vira doznavam sledečo vest, katere vas bo gotovo osupnila: Horthy se pogaja z Belo Kunom. Stvar je sledeča: V Revalu se nahajata zastopnik Sovjetske Rusije Litvinov in zastopnik Ogrske dr. Junghert, da se pogajata glede izročitve ogrskih ljudskih komisarijev Rusiji, kateri so bili od Horthyjeve justice nedavno osvobojeni. Ogrska vlada je pripravljena takoj izročiti Sovjetski Rusiji bivše ljudske komisarje, da reši svoje oficirje, ki se nahajajo v Rusiji kot talci. Ogrska zna prav dobro, da bo igral pri teh pogajanjih odločilno vlogo Bela Kun, ki je v to vrsto pred kratkim potoval iz Krima v Moskvo. Ni izključeno, da se po »Bela Kun« tudi v Reval, kjer se ne bo sicer udeležil osebno pogajanj, a je brezdvomno, da bo ravnal Litvinov le po instrukcijah Bele Kuna. Potemtakem se bo pogajal Horthyjev zastopnik posredno z Belo Kunom, ki je bil svojčas predsednik bivše ogrske sovjetske republike. Tega neprijetnega položaja se zaveda Horthyjeva vlada prav dobro, ker je svojemu zastopniku namignila, naj zapusti Reval v situaciji, da bi se moral pogajati neposredno z Belo Kunom.

IZVRŠITEV RAPALSKÉ POGODBE.

LJUBLJANA, 2. »Slovenec« piše: Grof Sforza, intervjuvan pred odhodom iz Pariza, je izjavil, da bo takoj ob svojem prihodu v Rim obvestil jugoslovansko poslanstvo, da je takoj pripravljen zmenjati ratifikacijo rapalske pogodbe. Nato bo imenovana komisija vojaških izvedencev v svrhu natučnejshe določitve mej med Jugoslavijo in Italijo. Ko bo ta komisija dovršila svoje nalogo, bodo italijanske čete neposredno izpraznile ozemlje, ki pripada na podlagi rapalske pogodbe Jugoslaviji.

VOLITVE V REŠKO USTAVODAJNO SKUPŠČINO ODGOVANE.

REKA, 2. Volitve v ustavodajno skupščino, ki so bile določene za 28. februarja, so bile odgledane v zmislu volilnega načrta, ki je bil predvečerjem razglašen kot volilni zakon.

KONFERENCA V PORTORAZAH.

PRAGA, 31. Konferenca, ki je imela vršiti med državami, nastalimi na ozemlju bivše avstro-ogrške monarhije, se prične dne 3. februarja v mestecu Portoraze v Istri. — Glasom »Narodnih Listov« steče na programu pojanje te konference sledeče točke: razdelitev železniškega parka ter mornarice bivše a.-o. monarhije, ureditev donavske paroplovbe, pošto-brzojavna služba itd.

BENES POTUJE V RIM.

PRAGA, 30. Min. za zunanje zadeve Benes odputuje v Rim 1. februarja. Dne 2. se ustavi v Benetkah ter pride 4. febr. v Rim.

PARISKA KONFERENCA KONČALA.

PARIZ, 29. Konferenca med antantnimi državniki, ki se je pečala zopet z Nemčijo, je končala.

Politični vestnik

Grozodejstva bele garde. Poljski vojski uporabljajo Judo v Kovnu za vsakovrstna prisilna dela. Judje morajo po voljaščini čistiti hleve, sekati drva in prinajati vodo. Številnim Judom so poljski vojski odvrgli brade. V mestu Tukolju na Poljskem je zmaznilo 45 ruskih ujetnikov. Poljske tolpe so jih stekle in sezule in zaprle polne v nezakurjeno barako. Poljski časopisi se zgražajo nad tem barbarškim početju in vprašajo, ako so znani iz zločin poljski javnosti in internacionalnemu rdečemu krizu, Ruski ujetniki in Gardenlegu v Nemčiji so pričeli gladovno stavko, da izsilijo s tem edopolke svojega vojaškega zadržnika.

Kongres žen vseh turških plemen. 21. marca t. l. se vrši v Moskvi vseski kongres v področju Ruske Sovjetske Federativne Socialistične Republike (R. S. F. S. R.) živečih žen turških plemen. Ta kongres bo velika važnost za komunistično agitacijo. Predno se ta kongres sestane, se bodo vršile med turškimi ženami krajevne konference, da se žene seznanijo natančno z vprašanji, ki bodo tvorila kongresni dnevni red. Komunistične organizacije se pozivlja, da razvijajo med vzhodnimi ženami neprestano komunistično propagando.

Nemci v Hamburgu. Komunisti so napadli v Hamburgu narodnike, ki so se restali k zborovanju. Padli so strelci od obeh strani. Ni zaznamovati nikakih žrtev.

Belgijski reformisti v stiskah. Belgijski socialni patrijoti, ki so dosedaj zastopali načelo sodelovanja z meščanskimi strankami in mirolnobne rešitve socialnih sporov, so že prišli do spoznanja, da je taka politika nemogoča in radi tega tudi brezplodna. Socialno-patrijotično glasilo »Le Peuple« je prineslo uvodni članek z naslovom »revolucionarni položaj« in je prabilo, da je stanje proletarijata vedno omejenega obratovanja v tovarnah postalo nezno.

